

Arrest

**nr. 314 484 van 9 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Gambiaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 18 november 2020.

1.2. Op 19 februari 2023 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') in het Engels. Zijn advocaat was daarbij aanwezig.

1.3. Op 22 augustus 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Met zijn arrest nr. 299.685 van 9 januari 2024 vernietigde de Raad de voormelde beslissing van 22 augustus 2023.

1.5. Op 30 mei 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die als volgt luidt:

" A. Feitenrelaas

U werd geboren op [...] juli 1999 te Serekunda, Gambia. U verklaart moslim te zijn en tot de Manjago etnie te behoren. U woonde steeds in Serekunda. U ging naar school en woonde samen met uw ouders en uw broer en de tweede vrouw van uw vader en uw halfzus. Tijdens de zomervakanties ging u naar de zomerschool. U leerde er F. kennen. F. woonde in Sierra Leone maar kwam tijdens de vakanties logeren bij zijn tante en neef P.. U kende P. omdat hij bij u in de buurt woonde. Tijdens de zomervakantie van 2016 speelden jullie samen voetbal na de lessen. U geraakte meer en meer bevriend met F. . Op een dag nam u, na het voetballen, een douche bij P.. Toen u alleen met F. was, begon hij uw rug in te zepen. U voelde zich er ongemakkelijk bij en vroeg hem om te stoppen. F. vroeg of u er geen gevoelens bij kreeg en knipoogde naar u en stopte er vervolgens mee. U dacht er vervolgens over na en besepte dat u zich aangetrokken voelde tot hem. Enkele dagen later begonnen jullie erover te praten en op een bepaalde dag gaf hij u een kus op de wang. Na deze gebeurtenis was u van uw sokken geblazen en dacht u erover na dat een jongen verliefd op u was en u ook gevoelens had. U vroeg enkele dagen later waarom hij u kuste en F. gaf aan dat hij u graag heeft. U waarschuwde hem dat hij u niet meer in het openbaar mag kussen. Toen jullie op een dag naar huis wandelden na de zomerklas, wilde u uw huis tonen. Jullie kwamen voorbij een onafgewerkt gebouw waar jongeren wel eens kwamen om wiet te roken. Jullie gingen er binnen en begonnen aanvankelijk te praten en vervolgens te kussen en er 'gebeurden dingen'. Jullie werden er betrapt door jongens uit de buurt. Ze spraken u aan en zeiden dat u homoseksueel bent en dat ze het zouden verder vertellen. U haalde aan dat ze naar deze plek kwamen om wiet te roken, wat illegaal is in Gambia. U dacht aanvankelijk dat de jongens het niet zouden verder vertellen. Dit deden ze echter toch en de jongeren uit uw buurt begonnen u belachelijk te maken. Een oudere man kwam te weten dat u betrapt werd en hij sloeg u. Hij wilde u een lesje leren. Vervolgens kwam de tweede vrouw van uw vader te weten dat u werd betrapt met een jongen. Toen jullie ruzie hadden, dreigde ze het aan uw vader te vertellen. U wachtte niet tot dit zou gebeuren en u ging bij een vriend logeren voor twee dagen. Vervolgens ging u naar Senegal alwaar u P. ontmoette. Jullie trokken verder via Libië en u belandde uiteindelijk in Italië in 2017. U diende er een verzoek om internationale bescherming in. U vertelde de Italiaanse autoriteiten niet dat u zich aangetrokken voelde tot mannen maar vertelde alleen over de moeilijkheden met uw stiefmoeder. Uw verzoek om internationale bescherming werd door de Italiaanse overheden afgewezen. U vertrok hierop naar Malta alwaar u in 2020 ook een verzoek om internationale bescherming indiende. U verklaart dat u in Malta ook werd afgewezen waarop u via Frankrijk naar België reisde. U diende op 9 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 22 augustus 2023 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen [RvV], die de beslissing van het CGVS op 9 januari 2024 vernietigde, gezien het CGVS geen objectieve landeninformatie aanbracht met betrekking tot relevante feiten in verband met uw land van herkomst, noch inzake de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen aldaar. Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een originele, niet-gedateerde, handgeschreven brief ondertekend door L. F. P. en een attest van Maison Arc-en-Ciel dd. 21/01/2022 opgemaakt door B. C.. Tevens legde u foto's neer van u en uw beweerde voormalige partner P(x), alsook screenshots van gesprekken die u voerde via de berichtendienst What's App en dating-app 'Grindr'. De notities van het persoonlijk onderhoud werden u bezorgd op 27 juni 2023.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor vervolging omwille van uw biseksuele geaardheid. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan deze geaardheid en bijgevolg evenmin aan uw vrees voor vervolging.

U verklaarde dat u de Gambiaanse nationaliteit bezit en dat u vervolging vreest wegens uw seksuele oriëntatie. In het licht van de elementen in uw dossier is het CGVS er echter niet van overtuigd dat u biseksueel bent. Hoewel het Commissariaat-generaal constateert dat het niet evident is, de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoeker die beweert biseksueel te zijn, verwachten dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-generaal mag van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties verwachten. U blijft hierbij in gebreke.

Vooreerst komt het uw geloofwaardigheid niet ten goede dat u verklaart in Italië niets te hebben gezegd over uw seksuele oriëntatie. U verklaart in Italië enkel te hebben aangehaald problemen met uw stiefmoeder te hebben gekend en uw geaardheid, die aan de basis lag van deze problemen, niet ter sprake te hebben gebracht (notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) p.17-18). U vergoelijkt dit door aan te geven dat u toen jonger en bang was en u zich niet volledig op uw gemak voelde bij de tolk. Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Italiaanse en vervolgens de Belgische autoriteiten vraagt, mag echter verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. U diende dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op u de verplichting rust om uw volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van uw asielrelaas. Dat u bij de Italiaanse autoriteiten niet heeft verklaard dat u uw land heeft verlaten omwille van uw seksuele oriëntatie terwijl u in België stelde Gambia te hebben verlaten omwille van uw biseksualiteit - kan niet worden verschoond door te stellen dat u toen jonger en bang was. Ook waar u verklaart dat u geen vertrouwen stelde in de tolk kan dit niet rechtzetten. Het staat u namelijk steeds vrij het gehoor al dan niet met tolk af te leggen. Dit terwijl u verklaart in Italië wel degelijk uw biseksualiteit te hebben kunnen beleven. U verklaart in Italië wel verschillende 'hookups' te hebben gehad met mannen en vrouwen. U geeft aan dat u er geen relaties had, maar gewoon 'voor het plezier' partners heeft gehad (NPO, p 21). Het is niet aannemelijk dat u nalaat om het hoofdelement van uw relaas te vermelden bij de Italiaanse autoriteiten terwijl u er wel, voor het eerst ten volle uw seksuele oriëntatie kunt beleven. Het feit dat u bang zou zijn geweest voor de Italiaanse autoriteiten valt niet te rijmen met het gedrag dat u er stelde en schaaft derhalve reeds uw geloofwaardigheid.

*Ter volledigheid dient vermeld dat het CGVS op 6 september 2021 een vraag om inlichtingen verstuurde naar de Italiaanse autoriteiten, waarbij dezen verzocht werden om het dossier van uw verzoek om internationale bescherming aldaar, over te maken. Tot op heden heeft het CGVS evenwel geen enkel antwoord ontvangen vanwege de Italiaanse autoriteiten omtrent deze vraag, en is het CGVS derhalve niet in het bezit van het dossier van uw verzoek om internationale bescherming in Italië. Echter dient benadrukt dat u zelf aangaf in het kader van uw verzoek om internationale bescherming te Italië, **niet** te hebben verklaard dat u uw land verliet omwille van uw seksuele oriëntatie.*

Wat betreft uw ontdekking en de aanvaarding van uw geaardheid blijft u zozeer op de vlakte, wat de geloofwaardigheid van uw geaardheid evenmin ondersteunt. U verklaart voor uw ervaringen met F. zich niet bewust te zijn geweest van uw geaardheid. U kon jongens knap vinden maar er was geen sprake van enige andere gevoelens die daarbij kwamen kijken (NPO p.12). Uw verklaringen omtrent uw eerste homoseksuele contact zijn echter zodanig beperkt dat hier moeilijk enig geloof aan kan worden gehecht. U verklaart dat u deze gevoelens in eerste instantie niet begreep maar dat u zich hier aan aanpaste en het 'gewoon geraakte' (NPO p.10).

U verklaart weliswaar nagedacht te hebben na uw eerste homoseksuele contact maar weet niet te duiden wat dan precies de zaken waren waar u zich zorgen over maakte of die door u heen gingen. Zelfs wanneer u duidelijk wordt gevraagd naar deze gedachten weet u deze niet te duiden buiten te stellen dat het 'vreemd' voor u was (NPO p.19-20). Ook met F. verklaart u hierover gepraat te hebben maar opnieuw slaagt u er niet in weer te geven hoe deze gesprekken dan wel verliepen (NPO p.12). Dergelijke verklaringen geven weinig blijk van reflectie met betrekking tot een dergelijke ingrijpende gebeurtenis. Opmerkelijk in deze is eveneens het feit dat u na uw eerste ervaring aangaf dit niet graag te hebben gehad, F. duidelijk te hebben gemaakt dat u er zo niet over dacht en hem gevraagd te hebben dat niet meer te doen (NPO p.12). U geeft echter geen blijk van ook maar enig denkproces dat er voor gezorgd zou hebben dat u van mening veranderde en u uw geaardheid aanvaardde en wat er voor zorgde dat jullie uiteindelijk kort daarna op een openbare – weliswaar verdoken – plek met elkaar sliepen. Immers, meermaals gevraagd wat er door u heen ging en wat u allemaal dacht wanneer u zich geconfronteerd zag met F. ' gevoelens voor u, en de uwe voor hem begon te beseffen, komt u niet verder dan vage en herhalende verklaringen, namelijk dat het vreemd voelde, en het

uw geest te boven ging dat er een jongen verliefd was op u (NPO pp. 12-13 + 19-20). Echter hoe u verder omging met deze gevoelens en hoe u er dan uiteindelijk toe kwam uw gevoelens en aantrekking voor hem te beseffen en aanvaarden, weet u geenszins te duiden. Uw verklaringen over de door u geopperde bewustwording van uw ontlukende biseksualiteit, blijven derhalve uitermate vaag en algemeen, en komen geenszins doorleefd over. Uw onvermogen om blijk te geven van enige reflectie omtrent de situatie waarin u zich bevond – zich aangetrokken voelen tot mannen in Gambia- of te getuigen over wat u dacht en wat door u heen ging (negatieve dan wel positieve gevoelens), maar dat u simpelweg aangeeft dat u er niet over nadacht wanneer u wordt geconfronteerd met uw situatie in Gambia (NPO, p 19), overtuigt niet en geeft geen enkele blijk van het werkelijk beleven van een dergelijke situatie. Dit is een danig simpele en allerm minst doorleefde weergave van de complexe realiteit waarmee een man die zich aangetrokken voelt tot een man, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als de Gambiaanse, geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid, en de manifeste vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij [zie informatie met betrekking tot de situatie van homoseksuelen in Gambia, en de maatschappelijke houding ten aanzien van homoseksuelen in Gambia, toegevoegd aan het administratief dossier]. Hoewel soms geopperd wordt dat een verschillende culturele achtergrond, aanleiding kan geven tot een verschillende ervaring van de bewustwording en beleving van homoseksualiteit, dient vastgesteld dat u überhaupt geen enkele blijk geeft van het nadenken over, het omgaan met, en het ervaren van nog maar een enkele gedachte, overweging of gevoel bij het feit dat u zich aangetrokken voelt tot mannen – cultureel bepaald of niet – dit alles te midden van een maatschappij die manifest vijandig staat ten aanzien van uw seksuele oriëntatie. Immers, hoewel een verschillende culturele achtergrond aanleiding zou kunnen geven tot een verschillende wijze van beleving van de (ontlukende) homoseksualiteit, en een verschillende manier van omgaan met het feit als homoseksueel of biseksueel te leven in een homofobe maatschappij als de Gambiaanse, dient vastgesteld dat uit uw verklaringen eenduidig af te leiden valt dat u zich bij de ontdekking, en het ontlukende besef van uw geaardheid, helemaal geen vragen stelde. Uw verklaringen geven dan ook geen blijk van een andere (cultureel bepaalde) manier van beleving van de eigen geaardheid, maar duiden enkel op een gebrek aan doorleefde ervaringen.

Verder - en in lijn met bovenstaande vaststellingen - ondermijnt het feit dat u geen blijk geeft van enige reflectie omtrent de gevolgen die uw seksuele oriëntatie kan inhouden in de Gambiaanse context de geloofwaardigheid van deze geaardheid. U bent nochtans op de hoogte van de houding binnen de Gambiaanse samenleving tegenover homoseksualiteit.

U verklaart dat u wist dat homoseksuelen niet worden aanvaard in Gambia. U geeft aan dat in Gambia homoseksualiteit wordt vervloekt, dat ze worden uitgelachen en dat de toenmalige president Jammeh er de doodstraf op zette (NPO, p 11). U zegt dat homoseksualiteit in West-Afrika iets moeilijk is. Dat zowel binnen de religie als in de politiek mensen het niet graag hebben en dat ook de gemeenschap het niet wilt en dat het in de grondwet staat (NPO, p 13). Binnen deze context is het wel zeer verwonderlijk dat u wanneer u wordt gekust door een jongen en ontdekt dat u zich tot deze jongen voelt aangetrokken geen enkele reflectie maakt over de context waarin u zich bevindt; een land waar een seksualiteit die afwijkt van de heteroseksualiteit sterk wordt afgekeurd. Na uw eerste kus verklaart u gewoon naar huis te zijn gegaan en het als 'niets' te hebben beschouwd. U praatte verder niet met uw partner over de problemen die homoseksualiteit kan veroorzaken (NPO p.13). U verklaart toen u voor het eerst enige aantrekking tot een man te hebben gevoeld dit niet te hebben begrepen maar zich aan deze gevoelens te hebben aangepast (NPO p.10). Hieruit blijkt echter geen enkele zorg omwille van de vijandelijke omgeving tegenover uw seksuele oriëntatie, en geeft opnieuw blijk van het manifeste, en geenszins overtuigende, gebrek aan enige reflectie over, of omgaan met, de realiteit waarmee u zich geconfronteerd zag. U verklaart er over nagedacht te hebben toen F. u benaderde maar op geen enkel moment opperde u de negatieve gevolgen van een aantrekking tot een man voor u betekenden binnen een vijandelijke Gambiaanse context dat u verwijst naar het feit dat u nadacht over het gegeven dat uw leven in gevaar kon zijn. Deze bedenkingen kwamen er ook pas nadat u werd betrap met uw partner. U verklaart voordien er niet over nagedacht te hebben en u dacht dat u wel in het geniep elkaar zou kunnen zien (NPO p.19). Dat u, los van het feit dat u betrap zou kunnen worden en de gevolgen die dit kon hebben, geen blijk geeft van enige bewustwording van het gegeven dat uw aantrekking tot mannen – wat toch een wezenlijk deel uitmaakt van iemands persoonlijkheid – werd afgekeurd door de maatschappij waarin u bent opgegroeid, en u hieromtrent geen enkele zinnige gedachte zou hebben gehad zolang u nog niet betrap was, overtuigt hoegenaamd niet en geeft geen enkele blijk van werkelijk beleefde ervaringen waarmee een jonge man, die zijn eigen geaardheid ontdekt in een homofobe maatschappij als de Gambiaanse, zich geconfronteerd ziet. Ook wanneer u persoonlijk geconfronteerd werd met de afwijzing door de maatschappij geeft u niet weer wat dit voor u betekende. U verklaart uitgelachen te zijn geweest gedurende het voetballen, geslagen te zijn geweest door een oudere man en dat anderen die zich vrouwelijk gedroegen belachelijk gemaakt werden (NPO p.25). Dat u ondanks het feit dat u deze afwijzing persoonlijk zou hebben ervaren op geen enkele manier kan weergeven wat dit voor u betekende, zorgt dat het weinig geloofwaardig is dat u dit zelf zou hebben ondergaan.

Gegeven het geheel aan bovenstaande verklaringen, dient vastgesteld dat de door u geopperde biseksuele geaardheid, geenszins aannemelijk is, en niet geloofwaardig bevonden wordt. Er kan derhalve evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u geopperde vrees voor vervolging – die het rechtstreekse gevolg geweest zou zijn van uw geaardheid. U heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uw hoofd een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, in casu Gambia, een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

Ter volledigheid dient te worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens religieuze problemen aanhaalde maar ook deze geen aanleiding inhouden voor een beschermingsstatus in uw hoofd. U verklaarde dat uw stam christen is en dat de andere stammen in de buurt moslims zijn en dat er soms conflict is (zie Vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ op 2/07/2021, vraag 7). Echter, tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal komen deze problemen niet terug. Wanneer u wordt gevraagd of u nog andere problemen kende buiten de problemen omwille van uw seksuele oriëntatie verwijst u enkel opnieuw naar uw stiefmoeder. Wanneer u wordt gewezen op uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken rond een religieus conflict linkt u dit opnieuw louter aan uw geaardheid zonder enige verwijzing naar enig ander of breder gedragen conflict (NPO p.27). U haalt bijgevolg geen persoonlijke problemen aan omwille van uw religie die aanleiding zouden kunnen geven tot internationale bescherming.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen geenszins wijzigen. Met betrekking tot de handgeschreven, ongedateerde brief, opgemaakt door Lima Ferreira P(x) dient te worden opgemerkt dat een dergelijk niet-officieel stuk slechts op betekenisvolle wijze kan bijdragen aan de bewijsvoering indien het samengaat met een geloofwaardig relaas, quod non in casu. Bovendien betreft het een handgeschreven document dat eenvoudig zelf valt op te maken.

Het attest van Maison Arc-en-Ciel vermeldt enkel en alleen dat u op 21 januari 2022 een individueel gesprek heeft gehad dat kadert binnen de missie van Maison Arc-en-Ciel namelijk het ‘bieden van sociale en juridische bijstand en psychologische ondersteuning voor mensen die moeite hebben met het leven van hun geaardheid of hun seksuele identiteit’. Dit document bevat dan ook allerminst voldoende elementen die zouden kunnen aantonen dat u zelf biseksueel bent. Het document is dan ook niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie en relaas te herstellen.

Wat betreft de door u, in beroep, neergelegde schermafdrucken van gesprekken op What’s App en Grindr met uw beweerde voormalige homoseksuele partner P(x), dient opgemerkt dat deze bovenstaande vaststellingen niet weten te wijzigen. Deze door u neergelegde schermafdrucken van berichten brengen in het geheel weinig bij – zo valt er te lezen dat u P(x) naar zijn achtergrond vraagt, hebben jullie het over afspreken met elkaar, kan verder ook begrepen worden dat jullie elkaar ontmoet zouden hebben, zeggen jullie aan elkaar dat jullie elkaar graag zien en nodig hebben in het leven, en praten jullie voorts over jullie favoriete film en sport – en zijn geenszins in staat aan te tonen dat u een homoseksuele relatie had met deze persoon, noch dat u homo- of biseksueel zou zijn.

Gelijk wie, kan om gelijk welke reden of met gelijk welk motief gesprekken voeren via berichtendiensten. Voorts dient opgemerkt dat men bij een berichtendienst als What’s App, of een datingapp als ‘Grindr’, zoveel profielen kan aanmaken als men wilt, en hierbij gelijk welke profielnaam kan opgeven. Loutere schermafdrucken van gesprekken die via deze apps worden gevoerd, bezitten derhalve weinig tot geen bewijskracht, wanneer deze niet samengaan met een geloofwaardig relaas. Ook wat betreft de door u neergelegde foto’s, waarop u en P(x) samen te zien zijn, kan enkel vastgesteld worden dat dit niet meer is dan wat het is, namelijk foto’s van 2 mannen. Ook deze weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 27 juni 2023. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen; artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM); artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; artikelen 48 tot artikelen 48/7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'Vreemdelingenwet'); artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; artikelen 4 en 20 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatierichtlijn'); artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal na het vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad') verzoeker niet opnieuw heeft gehoord en de motieven van haar eerste weigeringsbeslissing volledig heeft hernomen en dan ook verwijst naar dezelfde argumentatie aangaande zijn relaas zoals uiteengezet in zijn eerste verzoekschrift ingediend op 23 september 2023. Hij wijst erop dat onder de punten d en e nieuwe argumentatie wordt uiteengezet over de onrechtmatigheid van de tweede weigeringsbeslissing en de slordige manier van werken.

Verzoeker gaat eerst en in hoofdorde in op de erkenning van de vluchtelingenstatus. Met betrekking tot de verschillende asielmotieven aangehaald in Italië stelt zich volgens verzoeker de vraag of de commissaris-generaal hier uitsluitend voortbouwt op de verklaringen van verzoeker en of zij haar analyseplicht is nagegaan en het dossier van Italië effectief heeft nagekeken.

Nochtans komt het volgens verzoeker aan de commissaris-generaal toe om dit dossier te bemachtigen gelet op haar open toegang tot Europese databanken en deze gegevens nauwkeurig na te gaan. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de commissaris-generaal deze taak heeft uitgevoerd, wat een schending uitmaakt van haar analyseplicht en motiveringsplicht. Daarnaast merkt verzoeker op dat hij zelf de discrepantie tussen zijn verklaringen in België en Italië bekend maakte, wat een teken is van zijn eerlijkheid en nauwkeurigheid. Verzoeker citeert ter staving uit de notities van het persoonlijk onderhoud (p. 17 en 21). Bovendien stelt verzoeker dat hij nog steeds twijfels had over zijn seksualiteit in Italië (p. 21) maar deze twijfels sluiten niet uit dat het kwaad al geschied was in Gambia en het land effectief diende te verlaten. Hij betoogt hierover vervolgens: *"Tenslotte verklaart verzoeker duidelijk waarom hij in Italië geen melding maakte van de vervolging omwille van zijn seksualiteit. Hij was inderdaad jonger dan nu en bang. Hij werd ondervraagd door een tolk van zijn land en afkomst, waardoor hij zich zeer beperkt voelde in zijn vrijheid om zich uit te drukken. Men begrijpt niet waarop verwerende partij zich baseert om te stellen dat verzoeker geen beroep hoefde te doen op een tolk: er is geen dossier dat aantoont dat in Italië de mogelijkheid bestaat om een verhoor in het Engels af te leggen.*

Bovendien is het algemeen gekend dat Italianen in feite het Engels minder goed beheersen en cultureel minder hebben geïntegreerd, in tegenstelling tot België waar een verhoor met gemak in het Engels kan afgelegd worden. Verzoeker verduidelijkt nog dat hij geen bijstand kreeg van een advocaat voor dit verhoor in Italië en dus met geen enkele van de wettelijke bepalingen, rechten en/of plichten betreffende de asielprocedure bekend was (incl. het feit dat hij het recht had om af te zien van een tolk van zijn afkomst/land). De aangehaalde "verwachting" dat elke asielzoeker op een zo correcte en accuraat mogelijke manier zijn verzoek brengt, is dan ook niet zo vanzelfsprekend als verwerende partij het verwoordt, vooral indien men de nodige wettelijke bijstand hiervoor niet krijgt. Waar verwerende partij aangeeft dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor het aanbrengen van de feitelijke gegevens van zijn asielaanvraag, dient hierop te worden gerepliceerd dat gezien verzoeker niet de verantwoordelijkheid draagt voor de procedurele garanties van verhoren die afgelegd worden in het kader van de asielprocedure, de negatieve gevolgen hiervan hem ook niet kunnen worden kwalijk genomen. Kortom, het is niet duidelijk waarom de combinatie van de leeftijd (jonger), de mentale gezondheidstoestand (bang) en de Gambiaanse tolk (culturele obstakles) geen voldoende verklaring vormen voor het gebrek aan vermelding van de seksualiteit tijdens de asielprocedure in Italië." Met betrekking tot de ontdekking en aanvaarding van zijn seksualiteit betwist verzoeker met klem de analyse van de commissaris-generaal dat zijn verklaringen hierover zodanig beperkt zijn dat zijn relaas ongeloofwaardig is en hij weinig geeft van reflectie. Vooreerst werpt verzoeker op dat hij niet akkoord gaat met de manier waarop de commissaris-generaal de problematiek van de seksualiteit hanteert. Het is niet duidelijk volgens welke standaarden de commissaris-generaal de seksualiteit van de verzoeker heeft geanalyseerd en om welke reden deze standaarden correct zouden zijn. Hij leidt uit de inhoud van de bestreden beslissing volgende eisen af: overtuigen met ervaringen en parcours, een omstandig en duidelijk relaas brengen, aanvaarding verklaren, doordreven reflectie en doorleefde weergave. Hierover argumenteert verzoeker als volgt: *"Echter, deze elementen zijn afwegingsmiddelen die niet in elk dossier op dezelfde manier kunnen worden gehanteerd en dus niet als basisprincipes voor elke LGTB-dossier kunnen fungeren. Waarom dient een asielzoeker per se ervaringen te hebben gehad om zijn*

seksualiteit te verklaren? Waarom zou diens relaas duidelijk en omstandig moeten zijn terwijl men juist het meest complexe, subjectieve en persoonlijke onderwerp behandelt, in een land waar hier bovendien niet over wordt gesproken en dit niet voor mogelijk houdt en waar de inwoners er dus een kennis van hebben? Waarom spreekt verwerende partij over aanvaarding terwijl een asielzoeker ook zou kunnen worstelen met zijn eigen seksualiteit en er bv. niet in slaagt deze te begrijpen of te aanvaarden? Aan welke reflectie verwacht verwerende partij zich precies en hoe wordt het doorleefde karakter van de verklaringen geëvalueerd? Vooreerst is het vreemd dat verwerende partij niet in aanmerking neemt dat verzoeker 'hookups' vermeldde in Italië en dit niet tot de vereiste 'ervaringen' wordt geteld. Daarnaast is het duidelijk dat verzoeker een terughoudende attitude heeft ten aanzien van zijn eigen seksualiteit en deze in het begin niet goed begreep, omwille van het klimaat dat heerst in sommige Afrikaanse landen. Zoals hij beschrijft zijn zijn lokale autoriteiten extreem vijandig ten aanzien van homoseksuelen en leggen zelfs de doodstraf op in geval van betrapting. Het is bijgevolg niet anders dan logisch dat iemand die in zo'n klimaat evolueert bijna niet voor mogelijk houdt dat hij een 'andere' seksualiteit ervaart en zich tot mannen voelt aangetrokken, waardoor de reflectie enigszins anders is dan die van ons. Deze redenering past perfect bij de manier waarop verzoeker de vragen beantwoordt: het was een complexe ervaring die hij zelf niet onder woorden krijgt, die hem zelf heeft weggeblazen en verwonderde en waarover hij zelf research heeft moeten uitvoeren". Verzoeker citeert vervolgens uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (notities PO, p. 9, 10) en stelt dat hieruit blijkt dat hij eigenlijk wel reflectie had rond zijn handelingen en wat er gebeurde aangezien hij voortdurend de woorden 'ik dacht' gebruikte.

Hij stelt dat hij in het begin van zijn ontdekking duidelijk in shock was en al deze verklaringen vertonen een doorleefd karakter. Bovendien stelt verzoeker dat hij niet zoveel ervaring heeft en dus niet zoveel uitleg kan verschaffen over zijn gevoelens en citeert opnieuw uit zijn verklaringen (notities PO, p. 11, 13, 17). Verzoeker zet verder uiteen dat hij ook aangaf waarom hij soms niet precies kan zijn in het vertellen van gesprekken. Het is immers lang geleden en de gesprekken waren kort omdat het onderwerp problematisch was. Men kan uit zijn verklaringen het taboe en de context afleiden dat het voor hem zelf ook heel moeilijk is om het onderwerp onder woorden te krijgen en wijst erop dat hij tijdens het gehoor meermaals zegt dat hij niet weet hoe hij het moet uitdrukken of dat hij het niet kan uitleggen (p. 12, 14). Verzoeker meent dat het niet duidelijk is waarom zijn relaas niet wordt aanvaard. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zijn verklaringen op die manier worden afgewezen omdat ze afwijken van de gezette standaarden, die volgens hem ongegrond zijn. De commissaris-generaal heeft immers volgens verzoeker niet het recht haar eigen (Westerse) interpretatie en kader betreffende seksualiteit op te leggen aan anderen. Verzoeker meent dan ook dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn en voegt eraan toe dat hij het verhaal van F. kent en ze diepe gesprekken hadden (notities PO, p. 22) en dat het duidelijk is dat seksualiteit in verzoekers familie een taboe was en dat verzoeker geen familiale steun heeft gekregen en vooral werd verstoten door zijn vader, na betrapting. Hij heeft met hem geen contact meer (notities PO, p. 7) en weet amper waar hij woont. Deze verstoting heeft vast en zeker een invloed gehad op zijn persoonlijke imago en de manier waarop hij zich uit over zijn seksualiteit. Met betrekking tot de reflectie over de gevolgen van de seksuele oriëntatie in de Gambiaanse context argumenteert verzoeker als volgt: *"Men merkt op dat verwerende partij bijgevolg samen met ons vaststelt dat de context in Gambia aanleiding geeft tot vervolging van homoseksuelen en (zoals in casu) biseksuelen, of elke seksualiteit die afwijkt van heteroseksualiteit. Dit staat niet ter discussie. Verzoeker geeft trouwens blijk van een goede kennis van deze context (p. 20 GV), reden waarom hij de nodige voorzorgsmaatregelen nam om hiermee om te gaan: bij de eerste ervaring met F. begaf hij zich samen met hem naar een onafgewerkt gebouw die enkel werd gebruikt door weed-rokers, m.a.w. personen die illegale activiteiten uitvoerden, zoals hem, en waar hij dacht ongestraft te kunnen handelen. Het is bijgevolg niet correct om te stellen dat de bedenkingen over het gevaar van een ervaring met een man slechts na de betrapting kwamen"*.

Verder meent verzoeker dat men in het ongewisse blijft over de religieuze problemen aangehaald bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op basis van haar eigen analyseplicht en samenwerkingsplicht, had de commissaris-generaal zelf de plicht om verzoeker over alle gevoelige onderwerpen te bevragen en wanneer wordt gesteld 'ik heb geen vragen meer' kan verzoeker niet weten dat van hem verwacht wordt nog een ander onderwerp aan te snijden. Stilzwijgend verwachten dat verzoeker een onderwerp aansnijdt zonder er effectief vragen over te stellen is volgens verzoeker buitensporig en niet adequaat gezien de hoedanigheid van asielzoeker en de procedurele garanties in de asielprocedure. Verzoeker werd bovendien niet geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid wat volgens hem een schending uitmaakt van artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Wat de analyse van de neergelegde documenten betreft, meent verzoeker dat deze gebrekkig is. De brief van P. werd niet geanalyseerd, maar er wordt uitsluitend afgegaan op het feit dat het een geschreven ongedateerde brief betreft en zodus *"gemakkelijk zelf op te maken"* is, wat op zijn minst ernstig reductief is. Verder verwondert verzoeker er zich over dat er haast geen vragen werden gesteld over de relatie met P.. Bovendien voegt verzoeker de verwachte whatsapp- en Grindr berichten met de ververmelde P. om deze relatie aan te tonen (stukken 3). Dit moet mee in overweging worden genomen en maakt de seksualiteit van verzoeker geloofwaardiger, zo meent hij. Wat tenslotte de seksuele oriëntatie van verzoeker betreft, stelt hij dat deze niet in twijfel kan worden getrokken aangezien hij openlijk biseksueel is in België en relaties heeft met verschillende mannen. Ongeacht de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten, koestert hij een vrees voor vervolging in geval van

terugkeer naar Gambia. Gelet op de Gambiaanse context, die niet betwist wordt door de commissaris-generaal, zou verzoeker zijn seksualiteit niet openlijk kunnen ervaren in Gambia en zou hij, hoe dan ook onderworpen worden aan een groot risico voor vervolging. Verzoeker wijst nog op zijn kwetsbaarheid conform artikel 20 van de Kwalificatierichtlijn en de vereiste van een individuele beoordeling conform artikel 4, lid 3 van dezelfde richtlijn. Hij betoogt verder dat : *“In casu, moet redelijkerwijs aangenomen worden dat verzoeker een heel kwetsbaar profiel heeft : hij is een jongeman die behoort tot een seksuele minderheid, wat helemaal niet aanvaardt wordt in zijn land van herkomst, en die verstoten wordt door zijn familie. Hij werd in zijn land van herkomst, omwille van seksuele oriëntatie, vervolgd. Rekening houdend met al deze elementen, is het vanzelfsprekend dat verzoeker heel kwetsbaar is. Bovendien heeft hij traumatiserende ervaringen gekend op zijn reisweg, in het bijzonder in Libië (p. 28 GV). Deze elementen van kwetsbaarheid kunnen duidelijk een impact gehad hebben op de herinneringen van verzoeker aan wat hij meegemaakt heeft in Gambia”*. Verzoeker citeert ter staving uit CBAR-BCHV, *“Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure”*, juni 2014 (internetlink).

Met betrekking tot de tweede negatieve beslissing zonder nieuw gehoor stelt verzoeker dat geen gehoor werd gegeven aan de instructies van de Raad en stelt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er opnieuw geen enkel gewag wordt gemaakt van de ernstige situatie van homo-en biseksuelen in Gambia aan de hand van objectieve informatie. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal gewoonweg de eerste weigeringsbeslissing volledig heeft hernomen en verzoeker zelfs niet opnieuw heeft gehoord. Hij benadrukt evenwel dat homoseksualiteit wordt bestraft met een gevangenisstraf (en levenslang als maximum) volgens het Gambiaans Wetboek van Strafrecht 1934. Verzoeker betoogt vervolgens dat objectieve informatie bevestigt dat de situatie voor personen met een andere geaardheid in Gambia problematisch is en dat zij worden vervolgd. Hij citeert uit het US Department of State rapport van 2023 (internetlink) en een artikel van Washington Blade van 18 april 2024 (internetlink) dat stelt dat de LGBTQI+-gemeenschap in Gambia blijft lijden. Hij wijst er verder op dat ook verschillende Europese landen de gevaarlijke situatie voor de LGBTQI+-gemeenschap in Gambia bevestigen en vaststellen dat personen met een andere geaardheid nog steeds worden gediscrimineerd door zowel de overheid als door de bevolking en citeert berichtgeving over rechterlijke uitspraken in Italië en Duitsland en de zaak B en C tegen Zwitserland van het EHRM van november 2020 (Fact Sheets EUAA, 2023 (internetlink)).

Het voorgaande maakt volgens verzoeker duidelijk dat verzoeker die biseksueel van aard is, in geval van terugkeer zich als heteroseksueel zal moeten voordoen om niet enkel in het plaatje van de maatschappij te passen die negatief staat t.a.v. de LGBTQI-gemeenschap maar ook opdat hij zou overkomen als een rechtgeaarde moslim, wat hem pure horror lijkt en ook niet van hem kan verwacht worden. Verzoeker zegt zich terdege bewust te zijn van wat hem te wachten zou staan, mocht hij in Gambia niet doen alsof en opnieuw worden betrappt op homoseksuele betrekkingen.

Wat de onzorgvuldigheid van de commissaris-generaal betreft stelt verzoeker dat zij niet alleen onzorgvuldig heeft gemotiveerd maar ook zeer slordig is geweest in het behandelen van het dossier en meer specifiek de originele documenten van verzoeker. Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal een mail stuurde op 15 mei 2024 naar de sociale dienst van het opvangcentrum in Hotton om te melden dat zij originele stukken kwijt is geraakt (stuk 4). Hij stelt dat van een overheid uiteraard mag verwacht worden dat zij ook met de nodige zorgen omgaat in het bewaren van originele stukken en dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Na een aantal theoretische beschouwingen over het voordeel van de twijfel en de samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal, besluit verzoeker dat hem op zijn minst het voordeel van de twijfel moest worden gegund. Hij stelt niet te kunnen terugkeren naar Gambia aangezien hij er zijn homoseksualiteit niet openlijk zal kunnen ervaren en vervolging riskeert. Het lijdt volgens verzoeker geen twijfel dat de leden van seksuele minderheden in Gambia vervolgd worden en dat de Gambiaanse context ook niet wordt betwist door de commissaris-generaal.

In ondergeschikte orde argumenteert verzoeker met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dat hij onmenselijke of vernederende behandelingen zal ondergaan in geval van terugkeer naar Gambia, aangezien hij er zijn biseksualiteit niet openlijk zou kunnen beleven. Hij zou ook het risico nemen om, omwille van zijn seksuele geaardheid, vervolgd te worden (zie supra). Verder heeft verzoeker in Gambia bijna geen sociaal netwerk meer en heeft hij bijgevolg geen realistische hervestigingsmogelijkheden en hij loopt dan ook een heel groot risico om, ingeval van terugkeer naar Gambia, onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verzoeker vraagt in hoofddeorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing van 31 mei 2024;
2. Juridische bijstand;
3. Arrest RvV nr. 299.685;
4. Mail CGVS dd. 15.05.2024.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Verzoeker verklaart bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming de Gambiaanse nationaliteit te bezitten. Uit de bestreden beslissing kan niet blijken dat verzoekers verklaarde identiteit en Gambiaanse nationaliteit betwist wordt. Verzoekers nood aan internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing onderzocht en beoordeeld ten aanzien van Gambia. Er liggen in de huidige stand van zaken geen elementen voor op basis waarvan de door verzoeker verklaarde en door de commissaris-generaal niet-betwiste Gambiaanse nationaliteit in twijfel kunnen worden getrokken.

4.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging in Gambia omwille van zijn biseksuele geaardheid. Voor een samenvatting van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten kan verwezen worden naar de rubriek ‘feitenrelaas’ in de bestreden beslissing zoals weergegeven in punt 1 van dit arrest en waarover verzoeker geen verdere opmerkingen maakt.

4.4. In het arrest van 9 januari 2024 vernietigde de Raad de eerste beslissing van de commissaris-generaal genomen voor verzoeker. Daarbij werd overwogen dat *“de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn eigen bewustwording van zijn seksuele geaardheid in belangrijke mate wordt beoordeeld in het licht van de algemene maatschappelijke context in Gambia en de wijze waarop de Gambiaanse maatschappij relaties tussen personen van hetzelfde geslacht percipieert”* en *“beide partijen ervan overtuigd lijken te zijn dat de situatie van personen die tot de LGBTQI-gemeenschap behoren minstens zeer problematisch is wegens de homofobie die er heerst, maar dat geen van beide partijen enige objectieve landeninformatie bijbrengen waaruit dit zou kunnen blijken”* en *“Gelet op de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, de vereiste van een toekomstgerichte beoordeling van het beschermingsverzoek en het belang van een globale beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn seksuele oriëntatie, waarbij zowel zijn innerlijk bewustwordingsproces als specifieke ervaringen en beleving van deze seksuele oriëntatie wordt getoetst aan objectieve en actuele landeninformatie over de behandeling en maatschappelijke perceptie van de LGBTI-gemeenschap in zijn land van herkomst, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal niet heeft voldaan aan de vereisten van een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek en de op haar rustende samenwerkingsplicht. De Raad herinnert eraan dat hij geen onderzoeksbevoegdheid heeft en dat ook de Raad gehouden is het beschermingsverzoek te toetsen aan actuele landeninformatie met betrekking tot verzoekers land van nationaliteit”*.

Aan het administratief dossier werd door de commissaris-generaal objectieve landeninformatie bijgebracht met betrekking tot de situatie van de LGBTQI+-gemeenschap in Gambia, met name de rapporten CGVS, COI Focus. *“Gambia. Homoseksualiteit”*, van 13 december 2016 en UK Home Office, *“Country Policy and Information Note. Gambia: Sexual orientation and gender identity or expression”*, February 2023. De bestreden beslissing verwijst in de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden seksuele gerichtheid naar de Gambiaanse maatschappij als homofoob en naar de manifeste vijandige perceptie door de burgerlijke maatschappij van de door verzoeker voorgehouden seksuele gerichtheid en verwijst naar *“de informatie met betrekking tot de situatie van homoseksuelen in Gambia en de maatschappelijke houding van homoseksuelen in Gambia toegevoegd aan het administratief dossier”*. In tegenstelling tot de door de Raad vernietigde beslissing van de commissaris-generaal van 22 augustus 2023 is de huidige bestreden beslissing gebaseerd op objectieve en specifieke landeninformatie met betrekking tot de situatie van de LGBTQI+-gemeenschap en is de commissaris-generaal tegemoet gekomen aan het vernietigingsarrest van de Raad. Zoals hierna verder besproken, volgt hieruit dat de beslissing van de commissaris-generaal in overeenstemming met de vereisten van artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet,

artikel 4 van de Kwalificatie-richtlijn, artikel 10 van de Asielprocedurerichtlijn en de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, gebaseerd is op voldoende objectieve, nauwkeurige en actuele landeninformatie. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift lijkt te suggereren, heeft de Raad zich niet uitgesproken over de noodzaak om verzoeker opnieuw te horen. In dit verband dient te worden vastgesteld dat verzoeker reeds uitvoerig werd gehoord door de commissaris-generaal over zijn seksuele gerichtheid voor het vernietigingsarrest van de Raad en komt het de commissaris-generaal toe om te oordelen of zij een tweede persoonlijk onderhoud al dan niet nodig acht. Verzoeker voert geen grieven aan die specifiek betrekking hebben op de wijze waarop het persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet blijken dat dit problematisch zou zijn verlopen of dat de medewerker van het CGVS daarbij onzorgvuldig zou gehandeld hebben. Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat *“opnieuw geen enkel gewag wordt gemaakt van de ernstige situatie van homo-en biseksuelen in Gambia aan de hand van objectieve informatie”* kan gelet op het voorgaande niet worden bijgetreden.

4.5. In zoverre verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert omdat uit een email van de commissaris-generaal aan het opvangcentrum van 15 mei 2024 waar verzoeker verblijft blijkt dat originele stukken die door verzoeker zijn neergelegd, met name een ongedateerde handgeschreven brief ondertekend door L.F.P. en een certificaat van Arc-en-Ciel van 21 januari 2022, na het overmaken van het administratief dossier door de Raad aan het CGVS door een fout vanwege het CGVS *“actuellement introuvables”* zijn, dient te worden vastgesteld dat een kopie van beide documenten zich in het administratief dossier bevindt. Verzoekers advocaat licht ter terechtzitting toe dat verzoeker deze terug overmaakte op verzoek van het CGVS. Verzoeker betwist niet dat de documenten die zich in het administratief dossier bevinden, een kopie betreffen van de originele documenten die destijds door verzoeker zijn neergelegd bij de commissaris-generaal. Zo kopieën in beginsel een geringere bewijswaarde hebben omdat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan, dient er op gewezen worden dat dit niet betekent dat hen elke bewijswaarde kan worden ontnomen en dat documenten in elk geval samen met de verklaringen van verzoeker en in het licht van de beschikbare landeninformatie dienen beoordeeld te worden. *In casu* betreft het enerzijds een handgeschreven en verder niet gedateerde verklaring van L.F.P. over de wijze waarop deze persoon verzoeker heeft ontmoet en over verzoekers inspanningen om zich te integreren en anderzijds een document van Maison Arc-en-Ciel van 21 januari 2022, waarin de coördinatrice van deze dienst attesteert dat verzoeker op 21 januari 2022 een individueel onderhoud heeft gehad met een medewerker van deze dienst in Libramont in het kader van hun missie om sociale en juridische hulp en psychologische begeleiding te bieden voor personen die moeilijkheden hebben om hun seksuele gerichtheid of seksuele identiteit te beleven. In de bestreden beslissing wordt de authenticiteit van beide documenten als dusdanig niet betwist, maar wordt gesteld dat deze documenten de bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van verzoekers seksuele geaardheid en diens relaas niet kunnen herstellen. Daarbij wordt onder meer ook verwezen naar het gegeven dat een handgeschreven document eenvoudig zelf valt op te maken en anderzijds dat het document van Arc-en-Ciel enkel bevestigt dat verzoeker een individueel gesprek heeft gehad met iemand van deze dienst maar dat allerm minst voldoende elementen bevat die zouden kunnen aantonen dat verzoeker biseksueel is. Deze documenten worden hierna verder besproken. In de mate dat kan worden betoogd dat de originele documenten verloren zijn gegaan, dient te worden vastgesteld dat deze documenten inhoudelijk zijn beoordeeld en dat hiermee wel degelijk rekening is gehouden in de bestreden beslissing. Er blijkt niet en verzoeker, die zich verder ook niet beroept op de inhoud van de door hem neergelegde documenten, toont ook niet aan dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met deze twee documenten of dat het gegeven dat de originelen verloren gegaan zijn een invloed zou hebben gehad op de strekking van de bestreden beslissing. In zoverre de commissaris-generaal onzorgvuldig is omgesprongen met originele documenten die door verzoeker zijn neergelegd, betreft het de bewaring van deze documenten en kan dit als dusdanig en *in casu* niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

4.6. In de bestreden beslissing wordt de door verzoeker voorgehouden biseksualiteit niet geloofwaardig geacht en wordt gesteld dat hij geen gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele oriëntatie aannemelijk maakt. Daarbij wordt overwogen dat (1) het de geloofwaardigheid niet ten goede komt dat hij verklaart in Italië niets te hebben gezegd over zijn seksuele oriëntatie en het niet aannemelijk is dat hij nalaat om het hoofdelement van zijn relaas te vermelden bij de Italiaanse autoriteiten terwijl hij er wel voor het eerst ten volle zijn seksuele oriëntatie kan beleven en dat dit niet kan worden verschoond door te stellen dat hij toen jonger was en bang en dat hij geen vertrouwen stelde in de tolk; (2) verzoeker wat betreft de aanvaarding van zijn geaardheid zozeer op de vlakte blijft en dit geloofwaardigheid van zijn geaardheid evenmin ondersteunt, zijn verklaringen over zijn bewustwording van zijn geaardheid weinig blijk geven van reflectie met betrekking tot een dergelijke ingrijpende gebeurtenis en een danig simpele en allerm minst doorleefde weergave zijn van de complexe realiteit waarmee een man die aangetrokken voelt tot een man, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als de Gambiaanse, geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid, en de manifeste vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij en zijn verklaringen ook geen blijk geven van een andere (cultureel) bepaalde manier van beleving van de eigen geaardheid en enkel duiden op een gebrek aan doorleefde ervaringen en (3) het feit dat verzoeker geen blijk geeft van enige reflectie omtrent de gevolgen die zijn seksuele oriëntatie

kan inhouden in de Gambiaanse context de geloofwaardigheid van deze geaardheid ondermijnt, nu het zeer verwonderlijk is dat verzoeker, die op de hoogte is van de houding binnen de Gambiaanse samenleving tegenover homoseksualiteit, wanneer hij wordt gekust door een jongen en ontdekt dat hij zich tot deze jongen aangetrokken voelt, geen enkele reflectie maakt over de context waarin hij zich bevindt, verder niet praatte met zijn partner over de problemen die homoseksualiteit kan veroorzaken, dat het niet overtuigt dat hij hierover geen enkele zinnige gedachte zou hebben gehad zolang hij nog niet betrapt was en hij ook wanneer hij persoonlijk geconfronteerd werd met de afwijzing door de maatschappij hij niet weergeeft wat dit voor hem betekende. Verder wordt overwogen dat verzoeker zijn bij de DVZ aangehaalde religieuze problemen niet terugkomen bij het CGVS en geen persoonlijke problemen aanhaalt omwille van zijn religie die aanleiding zouden kunnen geven tot internationale bescherming en dat de door verzoeker voorgelegde documenten en de neergelegde schermafdrucken van gesprekken op What's App en Grindr met zijn beweerde voormalige homoseksuele partner P. deze vaststellingen niet wijzigen.

4.6.1. Zoals reeds aangehaald bevat het administratief dossier objectieve landeninformatie met betrekking tot de juridische en maatschappelijke context voor de LGBTQI+-gemeenschap in Gambia, met name de rapporten CGVS, COI Focus. "*Gambia. Homoseksualiteit*", van 13 december 2016 en UK Home Office, "*Country Policy and Information Note. Gambia: Sexual orientation and gender identity or expression*", February 2023. Voorts heeft verzoeker in het verzoekschrift bijkomende objectieve bronnen bijgebracht met betrekking tot de juridische en maatschappelijke context voor de LGBTQI+-gemeenschap in Gambia, met name het rapport US Departement of State, The Gambia 2023 Human Rights Report en Washington Blade, LGBTQ, "*intersex Gambians continue to suffer persecution*", 18 April 2023. Beide bronnen zijn consulteerbaar via de in het verzoekschrift geciteerde internetlinks.

Verzoeker verklaarde in Italië te zijn aangekomen in 2017 en dat hij Gambia heeft verlaten in september 2016 (NPO, p. 4, 7-8). De door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus van 13 december 2016 behandelt de periode tot 2016 en bevat onder meer een bespreking van de evolutie van het juridisch en institutioneel kader, gerechtelijke acties tussen 2008 en 2016 en een beschrijving van het sociaal klimaat. Deze COI Focus bevat dus informatie met betrekking tot de situatie van de LGBTQI+-gemeenschap in Gambia in de periode dat verzoeker er opgroeide en zijn seksuele geaardheid volgens zijn verklaringen ontdekte en ontwikkelde en is dus relevant voor de beoordeling van verzoekers relaas en zijn verklaarde bisexualiteit. De overige bronnen bevatten, naast informatie die eveneens betrekking heeft op de periode voor verzoekers vertrek uit Gambia, eveneens objectieve informatie over de actuele situatie van de LGBTQI+-gemeenschap in Gambia.

Uit de bespreking van deze landeninformatie die hierna volgt blijkt dat beslissing van de commissaris-generaal in overeenstemming met de vereisten van artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet, artikel 4 van de Kwalificatie-richtlijn, artikel 10 van de Asielprocedurerichtlijn en de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, gebaseerd is op voldoende objectieve, nauwkeurige en actuele landeninformatie en dat de Raad *in casu* ook beschikt over voldoende objectieve, nauwkeurige en actuele landeninformatie om in het kader van zijn *ex nunc* bevoegdheid het beschermingsverzoek te toetsen (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality*, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 59 t.e.m. 61).

4.6.2. De Raad wijst erop dat een homoseksuele geaardheid niet moet bewezen worden, maar dat het volstaat dat deze aannemelijk wordt geacht. Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn gelezen in het licht van artikelen 1 en 7 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie (hierna 'Handvest') er zich tegen verzet dat asielinstanties bewijsmateriaal als demonstratieve homoseksuele handelingen, tests en video-materiaal aanvaarden. Dit betekent niet dat asielinstanties op basis van verklaringen de beweerde seksuele oriëntatie van een verzoeker als een vaststaand feit dienen aan te nemen.

Het Hof wees erop dat artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn van toepassing is op alle verzoeken ongeacht de ingeroepen gronden van vervolging en dat het aan de verzoeker is om te wijzen op een seksuele gerichtheid maar dat de bevoegde autoriteiten hun wijze van beoordeling van verklaringen en het bewijsmateriaal dienen aan te passen aan de eigen kenmerken van elke categorie verzoeken met in achtneming van de door het Handvest gewaarborgde rechten. Het Hof oordeelde dat artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn gelezen in het licht van artikelen 1 en 7 van het Handvest er zich tegen verzet dat asielinstanties bewijsmateriaal als demonstratieve homoseksuele handelingen, tests en video-materiaal aanvaarden. Gelet op de gevoeligheid van vragen over iemands persoonlijke levenssfeer en met name zijn seksualiteit, moeten asielinstanties zich onthouden van het gedetailleerd ondervragen over de wijze waarop een verzoekster praktisch invulling geeft aan haar seksuele gerichtheid (HvJ, gevoegde zaken C-148/13 tot en met C-150/13, *A, B, C tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van: United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)*, 2 december 2014). Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming die zijn gebaseerd op de seksuele oriëntatie van de verzoekster zijn asielinstanties, wat de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde seksuele oriëntatie betreft, dan ook voornamelijk aangewezen op de verklaringen van de verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud. Het is aan de verzoeker om haar seksuele gerichtheid

aannemelijk te maken en aan de asielinstantie om het onderzoek en met name het persoonlijk onderhoud op dergelijke wijze te organiseren dat verzoekster daartoe de mogelijkheid krijgt en de elementen verzameld worden die deze asielinstantie toelaten om de beweerdde seksuele oriëntatie te beoordelen.

Daarbij moet rekening worden gehouden met het feit dat de seksuele oriëntatie van een individu, de manier waarop hij of zij zich hiervan bewust wordt en ermee omgaat en deze tot uitdrukking brengt per definitie een zeer persoonsgebonden aangelegenheid is. De maatschappelijke en juridische context waarin een persoon haar seksuele identiteit ontdekt en ontwikkelt is daarbij, naast uiteraard verzoekers specifieke individuele omstandigheden, een belangrijke factor. De mate waarin relaties tussen personen van hetzelfde geslacht algemeen aanvaard of afgewezen worden door de samenleving in het land van herkomst of directe omgeving van een verzoeker om internationale bescherming en al dan niet strafrechtelijk gesanctioneerd worden, kan immers een belangrijke invloed hebben op de wijze waarop een persoon zijn seksuele oriëntatie ontdekt en beleeft. Voldoende objectieve en betrouwbare informatie over deze maatschappelijke en juridische context biedt dus niet alleen nuttige en noodzakelijke informatie bij de inschatting van het vervolgingsrisico, maar is ook een nuttig referentiekader voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de wijze waarop zijn bewustwording, en beleving van zijn seksuele identiteit en oriëntatie heeft plaatsgevonden. Dit neemt evenwel niet weg dat van een verzoeker die zich baseert op zijn seksuele gerichtheid, redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij, rekening houdend met zijn specifieke omstandigheden, voldoende duiding kan geven bij de wijze waarop hij deze gerichtheid heeft ontdekt en al dan niet met anderen heeft beleefd.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat seksuele handelingen met wederzijdse toestemming tussen personen van hetzelfde geslacht illegaal zijn in Gambia en strafbaar met een gevangenisstraf tussen 5 en 14 jaar. De vorige president Jammeh voerde in 2014 het misdrijf "*verergerde homoseksualiteit*" in die seksuele handelingen tussen personen van hetzelfde geslacht die op het eerste gezicht kwetsbaar zijn zoals minderjarigen en personen met een handicap, waarop levenslange gevangenisstraf staat. President Barrow, de huidige president van Gambia, noemde homoseksualiteit aanvankelijk een 'non-kwestie' in Gambia maar een mededeling van de regering in juni 2020 stelde uitdrukkelijk dat er geen intentie bestond om homoseksualiteit te decriminaliseren of de wetgeving te veranderen. Hoewel vervolging van personen omwille van seksuele handelingen tussen personen van hetzelfde geslacht op grond van de bestaande wetgeving mogelijk is, wordt deze in praktijk uiterst zelden toegepast. Sinds president Barrow aan de macht kwam in 2017 maken de bronnen melding van één geval van een Senegalese man die is vervolgd en veroordeeld voor een 'poging tot een onnatuurlijke handeling' in 2023. In 2022 werd een man formeel beschuldigd van 'verergerde seksualiteit' wegens seksuele handelingen met een twaalfjarige jongen. Discriminatie van LGBTQI+-personen wordt niet uitdrukkelijk verboden door artikel 33 van de Grondwet dat het non-discriminatiebeginsel bevat. In een gezamenlijke bijdrage van WILL aan de UN Universal Periodic Review 2019 wordt gesteld, evenwel zonder verwijzing naar concrete incidenten dat de impact van de wetgeving en het sociale stigma een klimaat van angst creëert dat mensen ertoe brengt om hun seksuele geaardheid verborgen te houden en waarin LGBTQI+-personen slachtoffer worden van afpersing, corruptie en verder misbruik. WILL verwijst naar discussies met LGBTQI+-personen in de voorbereiding op de bijdrage aan de UPR 2019 waarin het voortdurende stigma wordt aangeklaagd en melding wordt gemaakt van incidenten waarbij de politie hun huizen binnenkwamen en hen arresteerden op verdenking van homoseksuele handelingen. De USDOS rapporten van 2017, 2018, 2019 en 2021 maken evenwel geen melding van arrestaties van LGBTQI+-personen.

Verschillende bronnen stellen dat er een groot taboe heerst in Gambia over alles wat met de LGBTQI+-gemeenschap te maken heeft en dat deze gemeenschap maatschappelijk gediscrimineerd wordt indien zij hun seksuele gerichtheid kenbaar maken. Daarbij wordt verwezen naar het feit dat moslimgroeperingen in Gambia veel invloed hebben en zeer uitgesproken meningen hebben over LGBTQI+-kwesties en dat de media ook een belangrijke rol speelt in het versterken van dominant en heteronormatief en patriarchaal ideeëngoed met betrekking tot gender en seksualiteit. Volgens WILL wordt elk gedrag dat niet voldoet aan de heteroseksuele norm gezien als deviant gedrag wakkert en resulteert dit in maatschappelijke intolerantie tegenover de LGBTQI+-gemeenschap. Seksuele minderheden houden hun seksuele gerichtheid over het algemeen verborgen ook tegenover hun familieleden en er is weinig of geen informatie met betrekking tot een 'gay scene' in Gambia, waar ook geen specifieke LGBTQI+-organisaties openlijk actief zijn en de bestaande mensenrechtenorganisaties gaan het thema uit de weg (UK Home Office, COI Focus, USDOS).

In het door verzoeker geciteerde artikel uit The Washington Blade, een onlinekrant gespecialiseerd in nieuws over LGBTQ-kwesties dat in Washington is gevestigd, wordt een activist in Gambia geciteerd die stelt dat het zich identificeren met of de rechten verdedigen van de LGBTQI+-gemeenschap nog steeds dezelfde repercussies heeft in Gambia als in 2014 toen het misdrijf 'verergerde homoseksualiteit' werd ingeschreven in de strafwet. LGBTQI+-personen, in Gambia riskeren intimidatie en aanvallen en worden door religieuze leiders voortdurend veroordeeld in hun preken waarbij sommigen zelfs oproepen om hen te doden. Hij stelt verder dat er geen georganiseerd maatschappelijk middenveld bestaat in Gambia.

Hieruit volgt dat de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de situatie van de LGBTQI+-gemeenschap in Gambia een context schetst van juridische en maatschappelijke discriminatie van LGBTQI+-personen en homofobie, dat LGBTQI+-kwesties er als een taboe worden gezien en dat personen

die tot deze gemeenschap behoren er over het algemeen voor kiezen om hun geaardheid verborgen te houden.

4.6.3. *In casu* wordt door de commissaris-generaal geen geloof gehecht aan verzoekers beweerde bisexualiteit. Daarbij wordt in wezen overwogen dat verzoeker zozeer op de vlakte bleef over de ontdekking en aanvaarding van zijn geaardheid dat dit de geloofwaardigheid ervan ondermijnt en dat zijn verklaringen hierover een te simpele en geen doorleefde weergave is van de complexe realiteit waarmee een man die zich aangetrokken voelt tot een andere man geconfronteerd wordt gezien de manifest vijandige perceptie hiervan door de maatschappij. Ook wordt gesteld zijn verklaringen geen blijk geven van een andere en cultureel bepaalde manier waarop verzoeker zijn geaardheid zou beleefd hebben. Verder wordt overwogen dat hij geen blijk geeft van enige reflectie omtrent de gevolgen die zijn seksuele oriëntatie kan inhouden in de Gambiaanse context en dat het niet aannemelijk is dat hij zijn bisexualiteit niet vermeldde in Italië terwijl hij er wel voor het eerst ten volle zijn seksuele oriëntatie kon beleven. Ook de door verzoeker neergelegde documenten, met name het document van Maison Arc-en-Ciel, de brief van L.F.P. en de schermafdrukken van gesprekken op What's App en Grindr en foto's waarop hij samen te zien is met P. kunnen de bevindingen niet wijzigen.

Na een grondige lezing van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten in het licht van de hoger besproken landeninformatie over de situatie van LGBTQI+-gemeenschap in Gambia, stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeker zijn beweerde bisexualiteit niet aannemelijk maakt.

Verzoeker situeert zijn eerste seksuele ervaring en bewustwording van het feit dat hij ook op mannen valt op zestienjarige leeftijd. Volgens zijn verklaringen zou verzoeker toen in de schoolvakantie in contact zijn gekomen met F., een jongen uit Sierra Leone. Zoals aangehaald had de invoering van het misdrijf 'verergerde homoseksualiteit' in 2014 door president Jammeh geleid tot een nog LGBTQI+-vijandiger klimaat in Gambia. In de COI Focus, "*Gambia. Homoseksualiteit*" van 13 december 2016 wordt een overzicht gegeven van talrijke gerechtelijke acties in 2012 en 2014, waaruit blijkt dat in die periode grootschalige razzia's plaatsvonden waarbij verschillende personen, waaronder ook Senegalezen en Nigerianen maar ook Gambianen, worden opgepakt en gearresteerd en wordt hierover ook bericht in de Gambiaanse pers. In 2015-2016 wordt geen melding meer gemaakt van dergelijke grootschalige acties maar dit wordt eerder toegeschreven aan de omstandigheid dat LGBTQI+-personen toen de openbaarheid vermeden (COI FOCUS, p. 7-11). Ook in Serrekunda, de regio waarvan verzoeker verklaarde vandaan te komen en steeds gewoond te hebben, worden zowel in 2012 als in 2014 dergelijke grootschalige acties gerapporteerd. Verzoeker verklaarde dat homoseksualiteit een taboe was in die periode in Gambia en dat president Jammeh de doodstraf invoerde voor homoseksualiteit in 2014. Daargelaten dat het niet om de doodstraf ging maar wel om een levenslange gevangenisstraf voor 'verergerde homoseksualiteit', blijkt hieruit wel degelijk dat, ondanks zijn jonge leeftijd toen, verzoeker volgens zijn eigen verklaringen op de hoogte was van de maatschappelijke context waarin zijn bisexualiteit zich in die periode zou ontwikkeld hebben en was hij zich ook bewust dat ontdekking hiervan ernstige gevolgen zou kunnen hebben. Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat deze maatschappelijke en juridische realiteit zou doorwerken bij de ontdekking van zijn bisexualiteit naar aanleiding van zijn ontmoeting en contacten met F. en niet in het minst zijn eerste seksuele ervaring met F. en dat dit dan ook zou tot uiting komen in zijn verklaringen. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: "*Binnen deze context is het wel zeer verwonderlijk dat u wanneer u wordt gekust door een jongen en ontdekt dat u zich tot deze jongen voelt aangetrokken geen enkele reflectie maakt over de context waarin u zich bevindt; een land waar een seksualiteit die afwijkt van de heteroseksualiteit sterk wordt afgekeurd. Na uw eerste kus verklaart u gewoon naar huis te zijn gegaan en het als 'niets' te hebben beschouwd. U praatte verder niet met uw partner over de problemen die homoseksualiteit kan veroorzaken (NPO p.13). U verklaart toen u voor het eerst enige aantrekking tot een man te hebben gevoeld dit niet te hebben begrepen maar zich aan deze gevoelens te hebben aangepast (NPO p.10). Hieruit blijkt echter geen enkele zorg omwille van de vijandelijke omgeving tegenover uw seksuele oriëntatie, en geeft opnieuw blijk van het manifeste, en geenszins overtuigende, gebrek aan enige reflectie over, of omgaan met, de realiteit waarmee u zich geconfronteerd zag. U verklaart er over nagedacht te hebben toen F. u benaderde maar op geen enkel moment opperde u de negatieve gevolgen dit kon teweeg brengen (p.13-14). Het is pas wanneer u zeer expliciet gevraagd wordt wat deze gevoelens van een aantrekking tot een man voor u betekenden binnen een vijandelijke Gambiaanse context dat u verwijst naar het feit dat u nadacht over het gegeven dat uw leven in gevaar kon zijn. Deze bedenkingen kwamen er ook pas nadat u werd betrap met uw partner. U verklaart voordien er niet over nagedacht te hebben en u dacht dat u wel in het geniep elkaar zou kunnen zien (NPO p.19). Dat u, los van het feit dat u betrap zou kunnen worden en de gevolgen die dit kon hebben, geen blijk geeft van enige bewustwording van het gegeven dat uw aantrekking tot mannen – wat toch een wezenlijk deel uitmaakt van iemands persoonlijkheid – werd afgekeurd door de maatschappij waarin u bent opgegroeid, en u hieromtrent geen enkele zinnige gedachte zou hebben gehad zolang u nog niet betrap was, overtuigt hoegenaamd niet en geeft geen enkele blijk van werkelijk beleefde ervaringen waarmee een jonge man, die zijn eigen geaardheid ontdekt in een homofobe*

maatschappij als de Gambiaanse, zich geconfronteerd ziet". Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en kunnen door de Raad worden bijgetreden. Uit de lezing van verzoekers verklaringen blijkt dat hij initieel geen melding maakt van enige bezorgdheid over de gevolgen die zijn gevoelens voor F. zouden kunnen gehad hebben voor hem en voor F. in de toenmalige context in Gambia. Zeker gelet op het feit dat in verzoekers eigen regio Serrekunda tussen 2012 en 2014 grootschalige razzia's hadden plaatsgevonden, is dit opmerkelijk en ondermijnt dit reeds de geloofwaardigheid van zijn verklaarde bisexualiteit. Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te weerleggen. Hij stelt dat hij zich bij zijn eerste ervaring met F. naar een onafgewerkt gebouw begaf die enkel door weed-rokers werd gebruikt en waar hij dacht ongestraft te kunnen handelen, maar gaat daarmee voorbij aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker pas na een expliciete verwijzing naar de vijandelijke Gambiaanse context vanwege de dossierbehandelaar, vermeldt dat hij dacht dat zijn leven in gevaar kon komen en precies omwille van deze context redelijkerwijze kan verwacht worden dat dit een onmiddellijke zorg zou zijn. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen duidelijk dat het voorgehouden incident in het afgelegen gebouw niet zijn eerste ervaring was met F., zoals ten onrechte wordt gesteld in het verzoekschrift, maar dat hij enkele dagen daarvoor reeds in bad werd ingezeept door F. die hem op suggestieve wijze zou gevraagd hebben of hij er geen gevoelens bij had. Deze ervaring zette verzoeker volgens zijn verklaringen aan het denken waarna hij beseftte dat hij zich aangetrokken voelde tot hem (NPO, p. 12, 17). Dat het hem pas na de gebeurtenis in het onafgewerkte gebouw zou dagen dat hij door zijn gevoelens voor F. in de problemen zou komen, is zeker in de toenmalige context en de gebeurtenissen in Serrekunda weinig aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn bisexualiteit en de kortstondige relatie die hij met F. zou hebben gehad. In dit verband dient ook te worden vastgesteld dat verzoeker de familienaam van F. niet blijkt te kennen (NPO, p. 14). Hoewel de relatie al acht jaar geleden zou hebben plaatsgevonden, is het weinig geloofwaardig dat verzoeker de volledige naam van F. waarmee hij zijn eerste seksuele ervaring met een man zou hebben gehad, die hij had leren kennen via zijn neef P. en die de aanleiding was waarom hij door zijn vader zou zijn verstoten en het land moest verlaten, niet meer zou weten.

Verder blijken verzoekers verklaringen over de manier waarop hij zich bewust zou geworden zijn van zijn bisexualiteit en de wijze waarop hij met deze gevoelens omging, weinig overtuigend. In deze bestreden beslissing wordt hierover geoordeeld dat verzoeker hierover op de vlakte bleef en dat zijn verklaringen over dit proces vaag zijn. Verzoeker heeft een punt waar hij erop wijst dat een persoon die zijn bisexualiteit ontdekt, zeker in een context waarin homoseksualiteit in wezen ontkend wordt en een levensgroot taboe is, hierover verward kan zijn en dat het kan voorkomen dat dit voor de betrokkene zelf niet duidelijk is en dat hij dit voor zichzelf initieel niet voor mogelijk houdt. Zoals aangehaald in verzoekschrift werd verzoeker gevraagd naar hoe hij zichzelf zag in Gambia en stelt verzoeker dat hij voor het moment dat hij seks had met een jongen dacht dat hij hetero was dat daarna de dingen een beetje veranderden en dat het een gevoel was dat hij niet begreep maar dat hij zich daaraan begon aan te passen (NPO, p. 20). Verzoeker citeert zijn verklaringen en stelt dat waar hem verweten wordt geen reflectie te hebben gehad rond zijn handelingen dit wel het geval was aangezien hij voortdurend de woorden 'ik dacht' gebruikt en dat hij in het begin in shock was. Dit laatste kan niet worden afgeleid uit de notities van het persoonlijk onderhoud, waarin hij weliswaar verklaart dat het een gevoel was dat hij niet begreep en later dat het 'bow my mind' en "*wat is er aan het gebeuren*" maar hieruit kan verder niet blijken dat hij in shock of hiervan ondersteboven zou zijn geweest. Voor zover hieruit wel zou kunnen afgeleid worden dat hij reflecteerde over wat hem overkwam, dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker ook niet verder komt dan te stellen dat hij soms in meisjes en soms in jongens geïnteresseerd was en dat hij tot zijn ervaring met F. dacht dat hij hetero was (NPO, p. 10), terwijl hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers verklaringen over zijn relatie met F. niet geloofwaardig zijn. Dat zijn verwondering en shock en verwondering volledig doorleefd en geloofwaardig klinken, zoals verzoeker betoogt, kan *in casu* niet worden bijgetreden en door louter zijn verklaringen te herhalen weerlegt hij volgende vaststellingen in de bestreden beslissing niet: "*Opmerkelijk in deze is eveneens het feit dat u na uw eerste ervaring aangaf dit niet graag te hebben gehad, F. duidelijk te hebben gemaakt dat u er zo niet over dacht en hem gevraagd te hebben dat niet meer te doen* (NPO p.12).

U geeft echter geen blijk van ook maar enig denkproces dat er voor gezorgd zou hebben dat u van mening veranderde en u uw geaardheid aanvaardde en wat er voor zorgde dat jullie uiteindelijk kort daarna op een openbare – weliswaar verdoken – plek met elkaar sliepen. Immers, meermaals gevraagd wat er door u heen ging en wat u allemaal dacht wanneer u zich geconfronteerd zag met F. ' gevoelens voor u, en de uwe voor hem begon te beseffen, komt u niet verder dan vage en herhalende verklaringen, namelijk dat het vreemd voelde, en het uw geest te boven ging dat er een jongen verliefd was op u (NPO pp. 12-13 + 19-20). Echter hoe u verder omging met deze gevoelens en hoe u er dan uiteindelijk toe kwam uw gevoelens en aantrekking voor hem te beseffen en aanvaarden, weet u geenszins te duiden. Uw verklaringen over de door u geopperde bewustwording van uw ontlukende bisexualiteit, blijven derhalve uitermate vaag en algemeen, en komen geenszins doorleefd over. Uw onvermogen om blijk te geven van enige reflectie omtrent de situatie waarin u zich bevond – zich aangetrokken voelen tot mannen in Gambia- of te getuigen over wat u dacht en wat door u heen ging (negatieve dan wel positieve gevoelens), maar dat u simpelweg aangeeft dat u er niet over nadacht wanneer u wordt geconfronteerd met uw situatie in Gambia (NPO, p 19), overtuigt niet en geeft geen enkele blijk van het werkelijk beleven van een dergelijke situatie. Dit is een danig simpele en allerm minst doorleefde weergave van de complexe realiteit waarmee een man die zich aangetrokken voelt tot een man,

opgroeïend en levend in een homofobe maatschappij als de Gambiaanse, geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid, en de manifeste vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij [zie informatie met betrekking tot de situatie van homoseksuelen in Gambia, en de maatschappelijke houding ten aanzien van homoseksuelen in Gambia, toegevoegd aan het administratief dossier]”.

Zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing verzoeker, in het licht van de maatschappelijke en juridische context in Gambia in die periode en in zijn woonplaats Serrekunda zeer vage verklaringen af te leggen over de wijze waarop hij zich bewust zou geworden zijn van het feit dat hij zowel tot jongens als tot meisjes aangetrokken was. Dat zijn verklaringen hierover een doorleefd karakter zouden hebben, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, kan niet worden bijgetreden. Waar verzoeker nog stelt dat hij geen precieze verklaringen kan afleggen omdat de feiten zich lang geleden hebben afgespeeld en deze gesprekken ook kort waren omwille van het problematische karakter ervan, doet dit evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn gebrek aan reflectie over de gevolgen van zijn gevoelens voor en relatie met F., het gegeven dat hij zijn familienaam niet kent en zijn vage verklaringen over zijn bewustwordingsproces de geloofwaardigheid van zijn kortstondige relatie met F. en zijn beweerde bisexualiteit ondermijnt. Dat hij diepe gesprekken zou gehad hebben met F. en zijn verhaal kent, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld, kan evenmin worden bijgetreden. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers, naast het feit dat hij diens familienaam niet kent, dat verzoeker niet met zekerheid kan zeggen of F. biseksueel of homoseksueel is en verder enkel kan zeggen dat F. zei dat het voor F. niet de eerste keer was (NPO, p. 22). De vaststelling dat verzoeker er evenmin in slaagt enige betekenisvolle informatie te geven over F.'s achtergrond, is een verdere indicatie van de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn bisexualiteit en de relatie met F. in Gambia, die volgens hem de directe aanleiding was voor zijn vertrek uit Gambia, niet vermeldde in Italië, zoals hij zelf aangaf. Verzoeker verklaart dit enerzijds door erop te wijzen dat hij de tolk niet vertrouwde en anderzijds op het feit dat hij nog over zijn seksualiteit twijfelde. De vaststelling dat verzoeker zelf aangeeft dat nog over zijn bisexualiteit twijfelde toen hij in Italië kwam ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn beweerde seksuele gerichtheid. Dat hij toen nog twijfelde aan zijn bisexualiteit valt immers moeilijk te rijmen met het gegeven dat hij in Gambia een kortstondige relatie zou hebben gehad met F. en tegelijk zich ook nog aangetrokken voelde tot meisjes en door de relatie met F. tot het besef kwam dat hij zich tot beide geslachten aangetrokken voelde. Bovendien verzocht verzoeker in Italië om internationale bescherming en verbleef hij er tot 2020 alvorens naar Malta te vertrekken. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker geen vertrouwen had in de tolk bij de Italiaanse asielinstantie en daarom de ware reden van zijn vertrek uit Gambia niet durfde te vertellen, dan nog is het niet aannemelijk dat verzoeker in de loop van de drie jaar dat hij er verbleef dit niet later zou hebben gemeld of op basis hiervan een nieuw verzoek zou hebben ingediend nadat zijn verzoek om internationale bescherming er was afgewezen. Verzoeker was toen reeds meerderjarig en verklaart bovendien dat hij in Italië verschillende ‘hookups’ had met mannen en vrouwen, die hij uitlegt als *“gewoon plezier hebben. Geen relatie”* en waarvan hij ook toelicht dat hij slechts enkele keren met mannen omging (NPO, p. 21). Indien verzoeker daadwerkelijk zijn bisexualiteit in Italië ten volle beleefde, kan niet worden begrepen waarom hij in een periode van drie jaar dit nooit meldde aan de Italiaanse asielinstanties en er zijn vrees voor vervolging aan verbond maar zich enkel beriep op de problemen met zijn stiefmoeder, die bovendien volgens zijn verklaringen in België zijn affaire met F. aan zijn vader zou hebben verteld waardoor hij door zijn vader zou zijn verstoten. In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat de commissaris-generaal het dossier van verzoeker bij de Italiaanse autoriteiten heeft opgevraagd maar geen antwoord kreeg. Evenwel gaf verzoeker zelf aan dat hij zijn beweerde bisexualiteit niet vermeldde aan de Italiaanse autoriteiten zodat hierover geen betwisting bestaat. De vraag of hij al dan niet het gehoor in het Engels kon doen in Italië is *in casu* niet relevant nu hierboven is vastgesteld dat hij drie jaar in Italië verbleef en redelijkerwijze kan aangenomen worden dat hij dit in de loop van dergelijke lange periode zou hebben kenbaar gemaakt aan de Italiaanse autoriteiten indien hij daadwerkelijk om die reden Gambia zou hebben verlaten. Dit ondermijnt op zich verder de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Het betoog van verzoeker dat geen dossier voorligt waaruit kan blijken dat het mogelijk zou zijn om een gehoor te doen in het Engels en het verder niet gestaafde argument dat algemeen bekend is dat Italianen minder goed Engels beheersen is dan ook niet dienstig. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker bij aankomst in Italië meerderjarig was en ongeveer eenentwintig jaar oud toen hij Italië opnieuw verliet. Er kan aangenomen worden dat verzoeker wel degelijk voldoende maturiteit bezat om het belang van zijn verklaringen bij de Italiaanse asielinstanties in te schatten. Zelfs indien hij aanvankelijk schrik zou gehad hebben om over zijn bisexualiteit te spreken, kan verzoeker niet verklaren waarom hij in de loop van de drie jaren dat hij er verbleef, de Italiaanse asielautoriteiten nooit schriftelijk inlichtte over zijn beweerde bisexualiteit indien dit daadwerkelijk de reden was voor zijn vertrek uit Gambia. Verzoeker is, gelet op zijn individuele omstandigheden verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt bij verschillende autoriteiten. Dat hij niet verantwoordelijk is voor de procedurele garanties in het Italiaanse asielsysteem in die periode rechtvaardigt nog niet dat hij de volgens zijn verklaringen werkelijke reden voor zijn vertrek uit Gambia nooit meedeelde aan de Italiaanse autoriteiten. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn beweerde bisexualiteit.

De door verzoeker neergelegde documenten, met name de handgeschreven brief van P., waarmee verzoeker een relatie zou hebben gehad, de brief van Maison Arc-en-Ciel en de whatsapp-en grindr berichten en foto's van verzoeker met een andere man, samengelezen met verzoekers verklaringen, kunnen niet tot een andere conclusie leiden. Verzoeker geeft in het verzoekschrift geen andere duiding bij de uitprint van de whatsapp en grindr berichten dan dat het om berichten met P. gaat. Uit de lezing van deze berichten kan evenwel enkel blijken dat verzoekers voornaam hierin vernoemd wordt, maar niet P. en in wat de grindr-berichten lijken te zijn wordt enkel melding gemaakt van J.. Nog daargelaten dat hieruit niet kan worden afgeleid dat het om een uitwisseling van berichten gaat tussen verzoeker en P., wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat gelijk wie om het even welk motief gesprekken kan voeren via berichtendiensten, dat bij een berichtendienst als What's App of een dating-app als Grindr zoveel profielen kunnen aangemaakt worden als men wil en gelijk welke profielnaam kan worden opgegeven, zondat de schermafdrucken van gesprekken via deze apps weinig bewijskracht hebben indien zij niet samengaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* het geval is. Ook uit de foto's kan enkel blijken dat verzoeker er samen met een man te zien is maar kan hieruit verder niets worden afgeleid met betrekking tot verzoekers beweerde biseksualiteit. De handgeschreven en niet gedateerde brief van L.F.P. wordt niet vergezeld van een kopie van de verblijfsvergunning of identiteitskaart van deze persoon, zodat zelfs de leeftijd, nationaliteit, woonplaats en dergelijke van de persoon die zich L.F.P. noemt niet kan worden nagegaan. Verder blijkt uit de lezing ervan dat deze persoon verklaart verzoeker een jaar geleden te hebben ontmoet via een website, dat zij elkaar na zekere tijd hebben ontmoet, dat L.F.P. verzoeker graag heeft en dat verzoeker verder zeer ambitieuze projecten heeft voor de toekomst. Gelet op de aard van het document, het gebrek aan verdere identificatie van de persoon die de brief heeft ondertekend en de vage inhoud ervan, wordt hiermee niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker in België een relatie zou hebben gehad met deze persoon, noch dat verzoeker biseksueel zou zijn.

Hetzelfde geldt voor het document van Maison Arc-en-Ciel waarover in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gemotiveerd dat *"Het attest van Maison Arc-en-Ciel vermeldt enkel en alleen dat u op 21 januari 2022 een individueel gesprek heeft gehad dat kadert binnen de missie van Maison Arc-en-Ciel namelijk het 'bieden van sociale en juridische bijstand en psychologische ondersteuning voor mensen die moeite hebben met het leven van hun geaardheid of hun seksuele identiteit'. Dit document bevat dan ook allerminst voldoende elementen die zouden kunnen aantonen dat u zelf biseksueel bent"*.

Waar verzoeker nog wijst op zijn kwetsbaar profiel en daarbij een schending aanvoert van artikel 20 van de Kwalificatierichtlijn, dient er vooreerst op gewezen te worden dat deze bepaling de lidstaten ertoe verplicht bij de toepassing van de bepalingen in hoofdstuk II van deze richtlijn, die betrekking heeft op de kenmerken van internationale bescherming, d.i. de specifieke rechten er verbonden aan personen waarvan is vastgesteld dat zij internationale bescherming behoeven, rekening te houden met de situatie van kwetsbare personen. Deze bepaling heeft geen betrekking op de situatie van personen waarvan (nog) niet is vastgesteld na een individueel onderzoek dat zij nood hebben aan internationale bescherming zoals gedefinieerd in deze richtlijn. Verzoeker kan er zich dan ook niet dienstig op beroepen in het kader van de huidige procedure.

In zoverre verzoeker betoogt dat hij traumatiserende ervaringen heeft gehad gedurende zijn reis in het bijzonder in Libië en dat deze duidelijk een impact heeft gehad op zijn herinneringen over de gebeurtenissen in Gambia en daarbij citeert uit een publicatie van het BCHV van juni 2014, brengt verzoeker geen enkel document aan waaruit zou kunnen blijken dat hij door zijn ervaringen in Libië dermate getraumatiseerd is dat zijn geheugen hierdoor zou zijn aangetast zodat het om een loze bewering gaat die verder niet gestaafd is.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

In acht genomen verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie over zijn land van herkomst, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn beweerde biseksuele geaardheid en de relatie met F. en de problemen die eruit zouden zijn voortgevloeid en zijn daarop gebaseerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ verklaarde dat zijn stam christen is en dat de andere stammen in de buurt moslim zijn en dat er dan soms wat conflict is (Vragenlijst CGVS, vraag 7). Lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud leert dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud geen vrees voor vervolging uitte die specifiek verband houdt met de conflicten die tussen de christelijke stam en moslim stammen in de buurt. Zoals opgemerkt in de bestreden beslissing werd verzoeker aan het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom hij het land ontvluchtte, waarop hij negatief antwoordde en opnieuw verwees naar de ruzie met zijn stiefmoeder. Verder blijkt ook dat verzoeker er uitdrukkelijk op gewezen werd dat *"bij de DVZ vertelde u dat u problemen heeft omwille van spanningen tussen geloofsgemeenschap?"* waarop verzoeker antwoordde *"Ik zei hen, moslim, als je homo bent, hoe bami me sloeg omwille van religieuze redenen. Als hij de religieuze leider, de imam of 'alkadi' het zou zeggen, ze hebben er een groot probleem mee en ze hebben Jammeh die hen steunt"*. Onmiddellijk

daarna werd aan verzoeker de vraag gesteld “Dus naast de problemen omwille van uw seksuele oriëntatie had u geen andere problemen?” waarop verzoeker “ja inderdaad” antwoordde (NPO, p. 27). Hieruit blijkt duidelijk dat de medewerker van het CGVS zelf verzoeker heeft herinnerd aan zijn verklaringen bij de DVZ over de conflicten tussen de christen en moslim stammen en dat verzoeker zelf dit opnieuw betreft op zijn beweerde seksuele gerichtheid, waarvan hierboven reeds werd vastgesteld dat hij deze niet aannemelijk maakt. Ook blijkt hieruit dat verzoeker zelf bevestigde dat er geen andere redenen zijn dan deze omwille van zijn seksuele oriëntatie. Het komt in eerste instantie aan de verzoeker toe om de redenen waarom hij vervolging vreest en internationale bescherming nodig heeft uiteen te zetten. *In casu* heeft de commissaris-generaal wel degelijk aan haar samenwerkingsplicht voldaan nu haar medewerker zelf verzoeker er aan herinnerde dat hij bij de DVZ vertelde over de spanningen tussen de geloofsgemeenschappen. Dat de commissaris-generaal stilzwijgend zou hebben verwacht dat verzoeker een onderwerp aansnijdt zonder er vragen over te stellen, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld kan helemaal niet blijken uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud. Het tegendeel is waar. Dat hij niet met deze “tegenstrijdigheid” werd geconfronteerd gedurende het persoonlijk onderhoud kan evenmin blijken. Verzoeker kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op de schending van artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en van de rechtspleging van het CGVS.

4.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn beweerde bisexualiteit en de vervolgingsfeiten voor zijn vertrek uit Gambia niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gambia zou hebben gekend.

5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Het rechtsplegingsdossier bevat geen informatie waaruit zou blijken dat in Gambia actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, of van willekeurig geweld en evenmin is de Raad dergelijke informatie bekend. Er liggen geen elementen voor die erop wijzen dat de huidige veiligheidssituatie in Ghana onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou vallen.

6. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de

deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord in het Engels, taal waarvan verzoeker verklaarde dat hij deze machtig is. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Waar verzoeker zich in zijn middel beroept op het 'voorzichtigheidsbeginsel', lijkt hij in wezen eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeker zijn beweerde problemen omwille van zijn biseksualiteit in Gambia niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET